

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2509/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца „САВА“ А.Д. Шабац, кога заступа извршни директор Александар Јовичић, а чији је пуномоћник Брана Стојчић, адвокат у ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Саша Синђелић, адвокат у, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 877/19 од 13.03.2019. године, у седници већа одржаној 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 877/19 од 13.03.2019. године.

Туженима се не досуђују трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу број П 222/18 од 19.12.2018. године је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац власник непокретности: пословног простора за који није утврђена делатност уписана у лист непокретности број ..., као део број 1 у приземљу објекта број 1, стамбено пословне зграде у ..., у улици ..., на катастарској парцели број .. КО ... и да се обавезу тужени да ово признају и трпе да тужилац изврши упис права својине у јавни регистар непокретности и да ова одлука буде основ за упис права својине тужиоца код РГЗ, Служба за катастар непокретности, Шабац на предметним непокретностима. Другим ставом изреке је одбијен предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би се забранило туженима да предузимају било које радње којима се омета или онемогућава тужиоцу коришћење пословног простора описаном у претходном ставу. Трећим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 166.500,00 динара. Четвртим ставом изреке је обавезан тужилац да туженој Републици Србији исплати трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, па до исплате, а у року од 15 дана, а преко тог износа, па до траженог износа од 37.500,00 динара захтев првотуженог за накнаду парничних трошкова је одбијен као неоснован. Петим ставом изреке је обавезан тужилац да друго и трећетуженом на име трошкова парничног

поступка исплати износ од 140.650,00 динара у року од 15 дана, а преко овог износа до тражених 175.900,00 динара, захтев за накнаду трошкова је одбијен као неоснован.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 877/19 од 13.03.2019. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Шапцу у делу којим је одбијен тужбени захтев и предлог за одређивање привремене мере и у усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка. Другим ставом изреке је одбио захтев тужених АА и ББ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Тужени су дали одговор на ревизију, а тужени АА и ББ су поставили захтев за накнаду трошкова састава одговора на ревизију и таксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на какве друге повреде парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је као купац закључио са Агенцијом за приватизацију са седиштем у Београду, уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције чији је предмет 70 % друштвеног капитала субјекта приватизације Предузећа за угоститељство и трговину „САВА“ са седиштем у Шапцу. Уговор је оверен пред Првим општинским судом у Београду 30.05.2003. године. Закључењу уговора је претходило доношење Програма приватизације субјекта приватизације из октобра 2002. године и допуне из фебруара 2003. године, у којем је поред осталих непокретности и најважније опреме, наведен и приземни угоститељски објекат „Здрављак“, површине 70,94 м² у улици ... број .. у Констатовано је да је поред осталих набројаних некретнина, „Здрављак“ у државној својини са правом коришћења ДП „САВА“ Шабац. Решењем Агенције за приватизацију од 02.04.2003. године је прихваћен Програм приватизације Предузећа за угоститељство и трговину „САВА“ Шабац, а решењем од 02.04.2003. године је верификована процена вредности основног и укупног капитала. Агенција за приватизацију је издала потврду 16.10.2008. године о томе да је купац платио купопродајну цену. У листу непокретности број .. КО ... у А листу – подаци о земљишту је уписана катастарска парцела ..., улица ... и то земљиште под зградом – објектом површине 0.03.27 ха и остало вештачки створене површине 0.00.48 ха, укупно 0.03,75 ха. У Б листу – подаци о носиоцу права на земљишту је уписана Република Србија и ВВ, у листу - врста права, право коришћење, као облик својине је уписана државна својина са уделом 1/1. У В листу у који се уписују подаци о зградама и другим грађевинским објектима и носиоцима права на њима је уписана стамбено пословна зграда, а у другом делу истог листа уписани су власници посебних делова и то у приземљу број посебног дела 1 пословни простор за који није утврђена делатност за који је уписан облик својине – државна, а власник

Република Србија. У Г листу у којем се уписују подаци о парцелама и ограничењима за пословни простор за који није утврђена делатност уписано је право коришћења на пословном простору „Здрављак“ у стамбеној згради у улици ... број .., површине 53 м², на парцели број .. (нови број ...), у корист Пут „Сава“ Шабац, на основу решења Општинског одбора Шабац од 19.03.1965. године. Утврђено је да је након што је спорна непокретност национализована, решењем СО Шабац од 19.03.1965. године, тада постојећој Организацији удруженог рада Пут „Сава“ из Шапца додељена на трајно коришћење без накнаде.

Делимичним решењем Агенције за реституцију, Подручна јединица у Крагујевцу од 05.03.2018. године је усвојен захтев и враћена је имовина законским наследницима бившег власника и утврђено је право својине са уделима од по ½ идеална дела АА и ББ на непокретној имовини и то на: пословном простору површине 53 м², који је уписан као посебан део број 1 у приземљу објекта број 1, стамбено пословне зграде број 1 у ..., у улици ..., на катастарској парцели .. КО ... као пословни простор за који није утврђена делатност, уписано у лист непокретности број .. КО ... у државној својини Републике Србије у обиму 1/1; градском грађевинском земљишту на катастарској парцели број .. КО ... уписаном у лист непокретности број .. КО ... удел који је у смамери са површином пословног простора из тачке 1, алинеја А диспозитива решења у односу на укупну површину објекта постојећег на катастарској парцели .. КО ..., које непокретности су одузете од бившег власника, сада покојног ГГ из ... на основу решења Комисије за национализацију при НОО Шабац од 02.11.1959. године. Тачком 3. решења је наведено да ће по правоснажности решења надлежни орган за упис права на непокретности извршити упис права својине на спорној непокретности у корист законских наследника бившег власника. Ово решење је постало правоснажно с обзиром на то да је решењем Министарства финансије Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско правне послове од 09.05.2018. године, одбијена као неоснована жалба Акционарског друштва за производњу, угоститељство и трговину „САВА“ из Шапца, изјављена против делимичног решења Агенције за реституције, Подручна јединица Крагујевац од 05.03.2018. године, а управни спор подношењем тужбе Управном суду у Београду није покренут.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца који је тужбу засновао на тврдњи да је постао власник спорне непокретности закључењем уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизацији, указујући да је спорна непокретност наведена и у Програму приватизације субјекта приватизације, а на основу члана 3. Закона о приватизацији.

Врховни касациони суд не прихвата правни став ревидента. Чланом 3. Закона о приватизацији („Службени гласник РС“ број 38/2001 и 18/2003) је прописано да је предмет приватизацији друштвени и државни капитал у предузећима и другим правним лицима.

У конкретном случају предмет продаје у поступку приватизације је била друштвена имовина субјекта приватизације ДП „Сава“ Шабац, а спорна национализована непокретност није била предмет продаје. Национализоване непокретности су се налазиле у државној својини, а не у друштвеној својини. И у

проспекту приватизације је наведено да је спорна непокретност државна својина са правом коришћења ДП „Сава“ Шабац, те да није стечена теретним правним послом, већ да је решењем Општине Шабац у току 1965. године додељена на трајно коришћење правном претходнику тужиоца. Стога, спорна непокретност није била предмет продаје у поступку приватизације. Правилан је закључак нижестепених судова да је спорна национализована имовина била подобна за реституцију, те да куповином капитала субјекта приватизације, тужилац није могао стећи право својине на спорној имовини. Приватизацијом односно куповином капитала субјекта приватизације није вршена измена власничког статуса предметне непокретности на којој је субјект приватизације имао само право да је користи, али никада није имао својинска овлашћења. Према томе, чињеница да је национализована непокретност била наведена у проспекту за приватизацију није од значаја за другачију одлуку у овој парници, јер је као што је то већ речено и у проспекту било наведено да је ова спорна непокретност у државној својини. Туженима АА и ББ је Агенција за реституцију вратила непокретност у натуралном облику јер је оценила да нема места примени одредби члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу који прописује изузетке од враћања у натуралном облику, у смислу да се не враћа право својине на непокретној имовини која је продата, односно стечена у поступку приватизације као имовина или капитал субјекта приватизације у складу са законом којим се уређује приватизација. Наиме, изузетка није могло бити зато што спорна непокретност није продата у поступку приватизације тужиоца. Према томе наводи ревидента о погрешној примени материјалног права нису основани.

Врховни касациони суд је из наведених разлога одлучио као у изреци на основу члана 414. ЗПП.

Туженима АА и ББ се не досуђују трошкови одговора на ревизију и таксе на одговор, јер ова парнична радња није била нужна (члан 154. став 1. ЗПП).

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић